

Hauríem de situar-nos a l'any 1870 per entrar en el temps que aquesta formació musical va ser fundada pels dos germans Duran Llobart, un dels quals, en Joan, casat amb n'Elvira Deulofeu de l'Escala, s'instal·là a l'Armentera.

De vicissituds i fets curiosos els en passaven per prendre'n nota. Heus-ne ací un parell que ens poden il·lustrar més o menys sobre el tarannà d'aquell personal:

a) Un dia que Els Reis eren a tocar a Verges, un bordegàs s'adonà que un dels músics calçava espadenyas, cosa que el sorprengué tant que no es pogué estar de remarcar-ho en veu alta: —Mireu, mireu, un músic amb espadenyas. A la qual exclamació, l'al·ludit retorquí: —I doncs, què vols, que vagi descalç?

b) En ocasió de la festa major del Remei, a Saldet hi tocaven sardanes. Un músic perdé el punt de la solfa i preguntà al del seu costat:

—Pep, on som?

—A Saldet, noi. Fes com jo, arrapa't allà on puguis.

D'aleshores ençà aquesta expressió "arrapa't allà on puguis" forma part de l'argot armenterenc per donar una resposta a qui no se li pot facilitar ajut o aclarir un dubte.

Joaquim Armengol